

После извесног затишја, ово је поново био леп период за напредњаке. У свега неколико дана потписали су споразум о сарадњи са Јединственом Русијом, добили охрабрујуће резултате истраживања јавног мњења и организовали импресиван страначки митинг у београдског Арени. Од Коштунице су дефинитивно преотели Вељу Илића. А ни они „превремени избори“ о којима напредњаци маштају и о којима говоре већ две године, нису више тако далеко – макар и да не буду превремени.

Напредњаци су нетакнути, „као пас кроз росу“, прошли кроз драму око геј параде и скупштинске резолуције о Сребреници, а што ће све власт коштати много више него што се претпоставља. Исто тако, медији су после само пар дана љубазно затурили скандал са Николићевим реченим па пореченим ставом да „Европа има алтернативу“, као и колатерално брукање са обећаним слањем стенограма разговора са представницима ДСС-а страним амбасадорима. Новинари више не пресрећу на сваком ћошку Николића и Вучића да их питају за мишљење о, на пример, хапшењу Ратка Младића, Тадићевој посети Вуковару, односу са тајкунима, интервенцији полиције против демонстраната 10. октобра... (Зато је помало комично што се Вучић и даље понаша као жртва и непрестано жали на третман у „режимским медијима“.)

Новинари више не пресрећу на сваком ћошку Николића и Вучића да их питају за мишљење о, на пример, хапшењу Ратка Младића, Тадићевој посети Вуковару, односу са тајкунима, интервенцији полиције против демонстраната 10. октобра....

Можда ће се ствари изменити када се избори заиста примакну, али за сада напредњаке минимално подсећају на „њихову ружну прошлост“, не замера им се превише ни због очигледне противречности у ставовима и политике које – или нема – или делује као преписана Тадићева прича о равноправним „стубовима“ на спољнополитичком и „бољем животу“ на унутрашњем плану. Другосрбијанци их практично више не нападају. Али ни „национални“ интелектуалци не грме о „издаји“, него углавном мудро ћуте, или гледају да ухвате прикључак на нешто што им се чини као победничка композиција. Давно је

прошло време неукусних вицева о „Томи Гробару“. Сада је Николић „дечко који обећава“, а неће бити да је то последица тога што су се медији толико променили, већ пре чињенице да су напредњаци у међувремену постали прихватљиви и радо виђени гости у Бриселу и Вашингтону. (А очигледно нису много покварили ни своје позиције у Москви – или се макар Руси труде да у овој трци не заостану за Бриселом и Вашингтоном).

Да се разумемо, није то ни само последица нечије директиве. Има ту и доста политичког, новинарског и људског опортунизма, процене да ће лопта ускоро пасти на напредњачки део терена, страха од замерања некоме ко ће можда колико сутра бити на власти. Коначно, и то не на последњем месту, има ту сигурно и искреног огорчења на власт и кратковидог, али разумљивог резона типа: „нека дође било ко, само да ови оду“. Но, који год од ових разлога да је у питању, а сви су донекле у игри, епилог је исти и сви раде у напредњачку корист.

Сада је Николић „дечко који обећава“, а неће бити да је то последица тога што су се медији толико променили, већ пре чињенице да су напредњаци у међувремену постали прихватљиви и радо виђени гости у Бриселу и Вашингтону.

Додуше, радикали их нападају, али ти напади имају слабог одјека, а на неким странама им можда чак и подижу рејтинг. У ДСС-у шкргућу зубима и углавном ћуте. Делом зато што не знају шта да кажу, а делом зато што се надају да ће можда, на крају баладе, у некој варијанти ипак бити потребни Николићу у његовом покеру са Тадићем. (ЛДП – види под радикали.) А сви остали, укључујући и мањине и садашње коалиционе партнере ДС-а, напредњацима намигују и меркају од кога ће добити више.

Ипак, потенцијално најлепша ствар по напредњаке није се одиграла у недељу у Арени, него дан раније на седници председништва ДС, где је Борис Тадић, између два извињења, решио да мало тренира унутарстраначку демократију, разуме се, на половичан и већ по обичају најгори начин. Наиме, коначно је заказана дугоочекивана скупштина ДС-а, а избори за потпредседнике ће бити одржани по „делегатском“ принципу. Ако је Тадић хтео да се о саставу руководства пита најшира демократска „база“, онда је требало да гласају сви чланови, што овде, додуше, нико не ради, али би било демократски и наликовало америчком моделу. Ако је, пак, хтео да покаже да он лично држи ствари у рукама, требало је да се избори за то да потпредседнике именује, односно да их скупштина бира његов предлог – као што се ради у већини српских и многих европских странака.

У ДСС-у шкргућу зубима и углавном ћуте. Делом зато што не знају шта да кажу, а делом зато што се надају да ће можда, на крају баладе, у некој варијанти ипак бити потребни Николићу у његовом покеру са Тадићем.

Зашто је ово уопште битно? Па зато што ће, по количини моћи која се расподељује, по политичким разликама и личним анимозитетима између појединих кандидата (Шутановац, Јеремић, Ђилас, Петровић, Пајтић...), ово можда бити драматичнији и важнији избори од оних „правих“, на којима су, ако се у последњи час не догоди неко чудо, улоге већ углавном подељене. Зашто је таква одлука лоша по Тадића? Па зато што ће му после ове скупштине странка над којом је како-тако успео да успостави контролу дефинитивно почети да клизи из руку. Будући потпредседници неће имати никакав дуг ни према Тадићу, ни према најширем партијском чланству, осећаће да су положај изборили сами, захваљујући својој памети и сопственим финансијским и лобистичким структурама. Зашто је то лепа вест за напредњаке? Зато што ће за време потпредседничке трке и још задуго након тога ДС бити растрзан фракцијским борбама и унутрашњим сукобима, при чему ће кандидати за потпредседнике већег непријатеља видети у страначким ривалима него у Вучићу и Томи.

А Србија? Држава? Народ? Поштено говорећи, сем као поштапалица у време предизборне кампање, Србија и народ са свом овом политичком и страначком заврзламом већ одавно немају никакве везе. А још мање од ње имају користи. И у том погледу се ни после напредњачке Арене и ДС-ове скупштине (а вероватно ни после будућих парламентарних избора) ништа неће променити.